

Despre concepția mea artistică

Pictura mea nu se înscrie într-o anumită concepție stilistică; este personală și independentă. Aceasta nefiind rezultatul unei detașări voite față de produsul artistic contemporan, ci al unei gândiri proprii și intime. Lumea mea interioară, pe care o exprim în artă, etalează un optimism intens și opulent, total opus modului în care mă manifest în viața cotidiană.

Însăși drumul creației îl parcurg oarecum invers. Cu toate că desenul este o însușire a mea, pictura nu beneficiază de această facilitate. Totul începe de la culoare, cea care îmi exprimă starea mea de spirit. Nu îmi pun în niciun moment problema perceperii de către alții a sentimentelor care mi-au declanșat aceasta stare. Dialogul cu suportul colorat este absolut intim. Acest mod de exprimare îmi dă încredere să-mi iubesc joaca de creator adult.

Iubesc filozofia, poezia și muzica. Prețuiesc frumusețea naturii și caut să-mi organizez din ea un habitat în care să-mi echilibrez liniștea interioară. Doar așa mă pot detașa de realitatea imediată de care refuz să fiu influențată și acest lucru este posibil doar atunci când acesta nu este ostentativă prin nimic. Fondul liniștit al percepției este condiția necesară producerii actului meu de creație artistică.

Cred, cu toată convingerea, că puritatea gândului, exprimat prin culoare, e astfel atins mai ușor de "aripa îngerului". Muzicalitatea armoniilor cromatice îmi îndepărtează regretul că singurul meu limbaj artistic este pictura, dar accentele de care uzez spre a-mi sublinia starea de spirit îmi dau senzația atingerii clapelor unui pian bine acordat.

Nu-mi duc pictura atât de departe încât să obosească suprafața deja organizată. Poate mă opresc prea repede, dar îmi continui starea incipientă în altă lucrare, în care o dezvolt; de aceea, picturile mele sunt grupate în "cicluri", intitulate generic și individualizate cu cifre.

Iubesc griurile colorate dar evaderez mereu în culori pure, în care mă exprim mai direct și mai sincer.

Picturilor mele nu trebuie să li se caute neapărat subiectul. Eu vreau să fiu înțeleasă prin senzațiile pe care le declanșez privitorului și cu cât vor fi mai diferite, înseamnă că am reușit să transmit mai mult.

În fața lucrărilor altor artiști, fac parte dintre cei care se emoționează, le iubesc și le apreciez în modul cel mai sincer. În orice expoziție colectivă mă simt în familia mea, pe care o iubesc. Acolo am și eu părinți (maestri), frați, prieteni. Vorbim la fel, dar articulăm sunetele diferit, ca într-o mare orchestră.

Evoluția vine de la sine, lucrând. Observ că am parcurs un drum, ajungând într-un punct al meu din care mă deplasez ușor, dar puțin înafara lui, revenind mereu la constanta mea personală. De fapt, în acest mod, lucrările mele îmi aparțin cu adevărat.